

Arrest

**nr. 152 504 van 15 september 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2010 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 21 mei 2010 dienen verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. De aanvraag van 7 mei 2010 is op 26 augustus 2010 ontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris. Op 8 juli 2011 zijn de aanvragen van 7 mei 2010 en 21 mei 2010 ongegrond verklaard.

Op 12 september 2011 dienen verzoekende partijen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 5 december 2011 is de aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris.

Op 3 februari 2012 dienen verzoekende partijen andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De arts-adviseur brengt op 28 juni 2012 een medisch advies uit waarbij hij vaststelt dat de ingeroepen ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Op 2 juli 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris.

Op 4 juli 2012 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 21 februari 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07.2012 werd ingediend door :

A., V. (R.R.: ...) nationaliteit: Armenië geboren te Lusarad op (...)1983 adres: (...)

+ echtgenote:

M., L. (R.R.: ...) nationaliteit: Armenië geboren te Lusarad op (...)1987 adres: (...)

+ kinderen: A., E. geboren op (...)2005; A., V. geboren op (...)2010; M., E. geboren op (...)2011

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat hun leven ernstig gevaar loopt indien zij de aanvraag zouden moeten indienen via de gewone procedure. Indien zij de aanvraag zouden moeten indienen via de gewone procedure zou artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens worden geschonden. Ze stellen immers dat zij in hun land een mensonwaardige of vernederende behandeling zullen moeten ondergaan tot zelfs foltering. Er zou ook geen medische behandeling en opvolging beschikbaar zijn voor één van de verzoekers die ernstig ziek zou zijn. Betrokkenen vinden in het licht van een mogelijke schending van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, het buiten alle verhouding indien zij terug zouden moeten keren om de aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit en de taak van dienst Vreemdelingenzaken is een belangenafweging te maken tussen het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften. Verzoekers verwijzen naar de ongemakken die niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen. We kunnen echter geen uitzonderingen voorzien. Het feit dat de gewone procedure dient gevolgd te worden geldt voor alle Armeense burgers. Andere Armeense burgers doen beroep op de gewone procedure om een aanvraag in te stellen voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in België. Ook zij worden geconfronteerd met de kosten en de omweg die daarmee gepaard gaat. Dat geschiedt via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Moskou, Russische Federatie. Dat betrokkenen daarbij kans lopen mensonwaardig behandeld te worden tot zelfs gefolterd blijkt niet uit de documenten die zij opwerpen. Mocht het zo zijn dat er werkelijk een kans bestaat op een mensonwaardige en vernederende behandeling tot zelfs foltering is het aan verzoekers om dit te bewijzen. Verzoekers beperken zich tot een loutere bewering die we niet kunnen aanvaarden als een

buitengewone omstandigheid. De verzoekers dienen hun beweringen te staven met een begin van bewijs. Zij laten na dit te doen en beperken zich tot een loutere bewering. Betrokkenen wisten dat hun verblijf in België enkel tijdelijk werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure en dat zij daarna – vermits zij een negatieve beslissing ontvingen – gevolg dienden te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten wat zij nalieten te doen.

Maar, zeggen betrokkenen, het verschil met andere Armeense burgers is dat zij hier al meer dan 3 jaar zouden verblijven. Door dit langdurige verblijf, integreerden zij zich in de Belgische samenleving en maakten zij zich de Belgische samenlevingsnormen eigen. In dit stadium van integratie moeten terugkeren om de aanvraag via de gewone procedure te moeten indienen zou een traumatische ervaring voor hen zijn. Een terugleiding is onmenselijk en niet in verhouding met het doel dat men wil bereiken. Betrokkenen beweren dat het niet mogelijk en onverantwoord is om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Verzoekers beweren een meerwaarde te zijn voor onze multiculturele samenleving. De kinderen lopen hier school en dreigen een schooljaar te moeten missen. Verzoekers zijn in België nooit in aanraking gekomen met de openbare ordediensten en kunnen een blanco strafblad voorleggen. Het is alleszins zeker en vast bewonderenswaardig dat verzoekers gedurende de tijd van het onderzoek van hun asielaanvraag zich nuttig wilden maken en inspanningen leverden om zich de Nederlandse taal eigen te maken. Betrokkenen beweren een zeker sociaaleconomisch welzijn te hebben opgebouwd die zij niet zomaar willen achterlaten. Maar zoals reeds aangehaald wisten betrokkenen op voorhand dat hun verblijf enkel werd toegestaan voor de duur van het asielonderzoek. Op datum van 19.04.2010 werd hun asielprocedure afgesloten met een negatieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen had reeds eerder een negatieve beslissing genomen. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend. Betrokkenen wisten dat zij daarna gevolg moesten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op datum van 18.08.2011. De elementen van integratie zijn geen buitengewone omstandigheden. De elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. In deze fase worden deze elementen niet behandeld, maar ze kunnen wel voorgelegd worden bij toepassing van de gewone procedure (aan de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Moskou). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980. De toepassing van de gewone procedure betekent een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied.

Wat de ziekte betreft van één van de gezinsleden. Daarvoor bestaat een aparte procedure, de procedure 9ter dewelke door de familie effectief werd toegepast. De dienst 9ter nam een beslissing op datum van 02.07.2012. Het ging om een negatieve beslissing: “Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.06.2012 blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers beweren dat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere Armeniërs die in België werden geregulariseerd. Elke aanvraag tot verblijfsregularisatie vereist een grondig onderzoek dat rekening houdt met de bijzondere kenmerken van het dossier van de aanvragers. Men kan dus niet eenvoudigweg stellen dat twee aanvragen automatisch leiden tot hetzelfde resultaat. Het gelijkheidsbeginsel wordt niet geschonden.

De wet van 22/12/1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkenen halen aan dat zij wensen gehoord te worden teneinde hun argumenten verder uiteen te zetten. De Vreemdelingenwet voorziet voor wat betreft art. 9.3/9bis niet in een mondelinge procedure.

Niets verhindert betrokkenen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

"Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard op 22/01/2013 wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers.

Dat ten eerste dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielpcedure in het Rijk de welk werd afgesloten middels arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19/04/2010 (bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd pas op 11/08/2011), tevens verblijfsprocedures ex art. 9ter VrW hebben doorlopen op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van verzoeker (Stukken 3).

Verzoekers hebben in hun initiële verzoekschrift ex art. 9bis VrW zich hoofdzakelijk gestoeld op punt 1.2. van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009.

"Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend. "

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis Vrw. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens een lange procedures conform punt 1.2. van de instructie, het schoollopen, tewerkstelling en integratie in hun verzoek hadden opgenomen met staving van diverse stukken te dien einde.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op generlei wijze gemotiveerd waarom het doorlopen van langdurige procedures in het Rijk geen uitzonderlijke omstandigheden zouden kunnen impliceren in hunner hoofde.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

" considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application „(C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Verwerende partij heeft in casu nagelaten nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. en of het doorlopen van langdurige procedures in het Rijk als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de doorlopen procedure in diverse gelijkaardige dossiers - met het gevolg dat de bestreden beslissing onvolledig, onzorgvuldig is, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten tweede verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoeker nl.:

"Dat ten zevende verzoeker ernstig ziek is en hij derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende heeft en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. (zie: administratief dossier). "

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot een theoretische uiteenzetting over de medische regularisatieprocedure en de vermelding van de datum waarop deze procedure art. 9ter Vrw ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige analyse van het medisch dossier van verzoeker en zijn psychische en fysieke geschiktheid om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) om vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou (Rusland) te verkasten ten einde aldaar de vereiste aanvraag te doen (stukken 3).

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoeker grondiger dienen te motiveren. Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de

opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis VrW. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Dat ten derde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië, mede gelet op het gegeven dat de kinderen alhier schoollopen.

Dat verwerende partij zich steeds in de bestreden beslissing concentreert op het gegeven dat verzoekers hun verblijf slechts voorlopig werd toegekend en in het kader van hun asiel procedure en dat zij bij een weigering ter zake het Rijk dienden te verlaten en zij derhalve onterecht en bewust middels illegale weg alhier hun sociale verankering hebben voortgezet, doch vergeet verwerende partij te melden dat verzoekers na het einde van hun asielprocedure een geruime tijd legaal in het Rijk zijn kunnen verblijven ingevolge een ontvankelijk verklaarde aanvraag ex art. 9ter VrW .. Dit onzorgvuldige motivatie komt tekort aan de motiveringsplicht en schendt derhalve de motiveringsplicht.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen (integratie - schoolgang - werkbereidheid - verblijf van langer dan 4 jaar - edm ...) geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing de uitstekende integratie van verzoekers niet betwist wordt, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht."

2.2 In het tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zetten de verzoekende partijen het volgende uiteen:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.”

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat - niettegenstaande alle gegeven elementen van integratie in het Rijk, hun legaal en gedoogd verblijf van langer dan 4 jaar in België, de ernstige medische situatie van verzoeker en zijn medische behandeling en opvolging in België, hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel om reden dat zij met voormelde elementen geen rekening mede heeft gehouden.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

2.3 De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen beoordeeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekende partijen ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoering ingegaan op de verschillende door verzoekende partijen aangehaalde elementen en telkens – in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partijen betogen – *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partijen geven aan van mening te zijn dat een verdere motivering zich opdrong in de bestreden beslissing in het licht van het criterium 1.2 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Er blijkt evenwel niet dat verwerende partij niet kon volstaan met de motivering dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State en derhalve niet meer van

toepassing is. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de vraag of de aanvraag om machtiging tot verblijf op ontvankelijke wijze werd ingediend en of er buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verzoekende partijen geven tevens aan dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is wat de ingeroepen medische problemen in hoofde van eerste verzoekende partij betreft. Er kan evenwel niet worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die als niet-arts niet de bevoegdheid heeft zichzelf uit te spreken over medische kwesties als dusdanig, in het kader van de ontvankelijkheid van de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet kon verwijzen naar de uitkomst in de eerdere procedures op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en waarbij wel een ambtenaar-geneesheer zich kon uitspreken over de ingeroepen medische aandoeningen en de vraag of deze eerste verzoekende partij verhinderen te reizen of dat hieruit een ziekte blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Er blijkt niet dat deze motivering niet afdoende zou zijn, nu artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partijen betogen verder op zeer algemene wijze dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom de door hen ingeroepen omstandigheden niet buitengewoon zouden zijn. Zij wijzen hierbij onder meer op hun integratie, de schoolgang van de kinderen, hun werkbereidheid en hun verblijf in België van langer dan 4 jaar. Inzake de integratie, de werkbereidheid en de duur van het verblijf in België wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Verwerende partij stelt hiertoe dat al deze elementen in wezen de integratie van verzoekende partijen in België betreffen en dat deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verwerende partij geeft aldus aan dat deze elementen in wezen de grond van de aanvraag betreffen. Inzake de schoolgang van de kinderen wordt verder gesteld dat dit gegeven niet wordt aanvaard, omdat niet wordt aangetoond dat de scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen. Hierbij wordt ook toegelicht dat niet blijkt dat gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet te vinden is in het land van herkomst vereist is. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen op geen enkele wijze duiden waarom zij van oordeel zijn dat voormelde motiveringen in de bestreden beslissing niet als afdoende kunnen worden beschouwd in het licht van het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht.

De Raad besluit dat verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct of kennelijk onredelijk is, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekende partijen beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verwerende partij oordeelde evenwel dat verzoekende partijen met hun aanvraag niet aantonen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing overduidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partijen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met hun concrete situatie.

In de mate dat verzoekende partijen van oordeel zijn dat hun aanvraag alsnog had moeten worden getoetst aan de vernietigde instructie van 19 juli 2009 – waarbij zij erop wijzen dat zij in hun aanvraag duidelijk naar deze instructie hebben verwezen en voldoen aan de hierin opgenomen criteria, zodat hun aanvraag diende te worden vermoed ontvankelijk en gegrond te zijn – herhaalt de Raad het gestelde in de bestreden beslissing dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State met nummer 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verwerende partij in

de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoekende partijen om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoekende partijen hun kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers “*humanitaire*” situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekende partijen hebben dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu is verwerende partij, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Bij ontbreken van de vereiste buitengewone omstandigheden kon verwerende partij niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou zij de wet miskennen. Verzoekende partijen tonen door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van het “*kabinet Mevr. M. De Block*” of de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden gelden voor wie eraan voldoet, niet aan dat de *in casu* bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar de beginselen van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan. Verzoekende partijen kunnen ook niet, onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 17 april 2002, betogen dat de criteria van de instructie dienen te worden toegepast. Er dient te worden benadrukt dat voormeld arrest betrekking heeft op een ongegrondheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet en verder geen betrekking heeft op de instructie van 19 juli 2009. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing rekening diende te houden met het gegeven dat verzoekende partijen zouden voldoen aan de voorwaarden vervat in de vernietigde beleidsinstructie, los van de vraag of dit al kan worden aangenomen.

Met betrekking tot de door verzoekende partijen aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Verzoekende partijen geven verder aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing waarbij de ingeroepen medische problemen van eerste verzoekende partij niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Zij geven aan dat ten onrechte geen analyse van het medische dossier werd gemaakt en haar psychische en fysieke capaciteit om te reizen niet werd onderzocht.

De Raad herhaalt dat niet kan worden ingezien dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die als niet-arts niet de bevoegdheid heeft zich zelf uit te spreken over medische kwesties als dusdanig, in het kader van de ontvankelijkheid van de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet kon verwijzen naar de uitkomst in de eerdere procedures op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en waarbij wel een ambtenaar-geneesheer zich kon uitspreken over de ingeroepen medische aandoeningen en de vraag of deze eerste verzoekende partij verhinderen te reizen of dat hieruit een ziekte blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. De Raad merkt verder op dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in 2 juli 2012 de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoekende partijen onontvankelijk verklaarde onder verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer, waarin werd vastgesteld: “*Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.06.2012 blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot*

verblijf in het Rijk. Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”. Het kan dan ook niet kennelijk onredelijk worden geacht, waar verweerder – onder verwijzing naar een beslissing waarin een ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de medische toestand van eerste verzoekende partij een terugkeer naar Armenië niet verhindert – het argument dat verzoekende partij ernstig ziek is, niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid die verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Er blijkt ook niet welk belang verzoekende partijen hebben bij deze grief, nu artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om “[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekommen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”

De stelling van verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is verder in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist, laat staan weerlegd. Verzoekende partijen geven nog op zeer algemene wijze aan dat hun procedures in het Rijk langdurig hebben geduurd, doch aldus tonen zij evenmin het kennelijk onredelijk of onjuist karakter aan van de motivering in de bestreden beslissing waarbij werd geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, zijn aangetoond.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen op geen enkele wijze uiteenzetten waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. In zoverre verzoekende partijen betogen dat verwerende partij diende te onderzoeken of zij in aanmerking komen om te worden geregulariseerd onder criteria 1.2. van de instructie van 19 juli 2009, herhaalt de Raad dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State met nummer 198.769 van 9 december 2009, waardoor deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen. Een schending van het evenredigheidsbeginsel vanwege een miskenning van deze (vernietigde) instructie kan dan ook niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekende partijen betogen dat niet alle gekende elementen van de aanvraag en het administratief dossier in acht werden genomen, doch blijven in gebreke *in concreto* aan te tonen met welke elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN